

CAPÍTOL 4 - TÀRAK ONA

NARRADOR/A

A la carta del dia tenim Olla barrejada, un menú de radioteatre cuinat per Napi i Marquès per a les ràdios de la Xarxa al Camp de Tarragona, i servit per grups de teatre de proximitat. De moment, traurem a taula nou plats. Si us quedeu amb més gana, en cuinarem de nous. I podeu repetir al podcast tant com vulgueu. Que vagi de gust!

SINTONIA

NARRADOR/A

Què toca avui de menjar? A veure què diu la carta...

Ui, perdó! Ara m'adono que fa molts capítols que us parlo i encara no m'he presentat. No, no representa que soc un actor (una actriu) que fa d'en Napi en funcions de narrador. Jo porto l'agència de viatges Tàrak Ona, L'agència que emociona! Segur que la coneixeu, i he accedit a narrar aquestes històries perquè tinc la meva pròpia història per explicar.

Tot va començar quan el rector de la URV, juntament amb el comitè d'investigadors m'ho van proposar, allò, i em vaig quedar de pasta de moniato. Abans ja havien realitzat alguns experiments sense gaire èxit. Un d'ells va ser el teixit intel·ligent, que era molt sensible, tant que una vegada posat, quan notava segons quines olors, es descomponia.

Després van desenvolupar un raig làser de gran potència per netejar brossa espacial però, segons em van dir, els brossaires es van declarar en vaga. I ara tenien entre mans un projecte molt ambiciós. Havien creat una màquina per viatjar en el temps i volien anar al segle primer després de Crist per mesurar els nivells de contaminació d'aquella època. Les empreses petroquímiques estaven molt interessades en saber si els excrements i ventositats de les vaques contaminaven més que elles.

Suposo que van pensar en mi perquè, com us he dit, porto l'agència de viatges Tàrak Ona, L'agència que emociona! La millor de la ciutat! I que, per tant, conec molt bé el tema viatge, tot i que a mi no m'agraden els viatges llargs. Com a molt fins a Barcelona, i encara gràcies. Més lluny no. Tinc una mica d'aprensió, si es pot dir així, o sigui que la meva primera reacció quan em van proposar aquest viatge va ser dir-los que no, i més tenint en compte els resultats dels anteriors experiments. De cap manera!

Però em van convèncer perquè es tractava de conèixer un món que mai ningú ha tingut ocasió de visitar i, el més important, sense moure'm de casa. Això em va acabar de convèncer. A mi en costa molt anar més enllà del Francolí.

El comitè de savis, assessorats pel Mundo Camp i per Tàrraco Viva, havia fabricat una màquina del temps molt sofisticada i em van donar un munt d'explicacions sobre el forat de cuc - que no és cap esquer per pescar, sinó un accés directe que uneix dos llocs en l'espai-temps - i no sé quantes teories i fórmules més sobre els viatges al passat.

Em van confeccionar un vestit de romà amb les últimes tecnologies incorporades. Els plomalls del casc eren en realitat unes antenes que recollien tota la informació atmosfèrica, com ara la direcció del vent, la temperatura i humitat, etcètera. El casc portava una gran quantitat de petites plaques solars que proporcionaven energia als aparells de transmissió, que portava a l'esquena en una motxilla. A les galtes, a cau d'orella, hi havien instal·lat uns traductors amb els quals podia comunicar-me amb els romans en llatí clàssic. Provant, provant, un, dos, rosa, rosae, rosam...

Al canell em van col·locar un petit ordinador, dissimulat amb una canellera, amb GPS, Skype i WhatsApp, i amb la possibilitat de projectar imatges. El peto era aïllant termodinàmic. Portava uns calçotets termorregulats i una faldilla de l'època. Les sandàlies duïen a la sola uns analitzadors del terra. I tot fabricat a Tarragona!

Quan em vaig emprovar tot el conjunt em sentia incòmode. Era molt feixuc i m'hi trobava ridícul. Vaig començar a suar. Pateixo

d'hiperhidrosi, així que els vaig dir que necessitava portar mitjans. "Sense mitjans no vaig al passat". Al final, hi van accedir i me'n van posar uns de blancs d'esport, amb ratlletes, de Casa Figueres. El Magí Seritjol es va queixar del poc rigor històric d'aquests mitjans.

Amb tots els consells apresos, com ara:

VEU 1

"No toquis ni facis res que pugui desenvolupar un canvi en l'evolució de la història"

NARRADOR/A

o aquest altre:

VEU 2

"mantén el dinero repartido entre los diferentes bolsillos"

NARRADOR/A

estava llest per entrar en el teletransportador. Des de la cabina de comandaments em van donar un últim consell:

VEU 3

"Tingui compte amb el que beu i el que menja".

NARRADOR/A

Permeteu-me que, a continuació, us llegeixi fragments del meu diari personal en què es mostren els fets esdevinguts a la Tàrraco del segle primer després de Crist. Més ben dit, us llegirem fragments. M'he buscat l'ajut del Cor de Xafarderes, i de Xafarders, d'un capítol anterior d'Olla barrejada, perquè sé que us han fet gràcia, i perquè ja em començo a cansar de parlar tanta estona seguida. Endavant amb el Diari de Tàrraco... 9 de setembre

VEU 1

(Mentre van parlant les veus, les altres veus poden fer "efectes especials": fred, vent...) No veig res, tot està fosc. L'estació meteorològica marca 62 graus d'humitat. La temperatura és de 19

graus. El vent és fluix de component sud. L'estat de la mar, en calma.

Les coordenades del GPS assenyalen un punt en la costa tarragonina. El rellotge marca dos quarts de cinc. Sento una mica de frescor a les cames. Poc a poc començo a percebre ombres, olor de pi i de terra humida. M'han teletransportat al Bosc de la Marquesa.

El que en principi percebo com a llençols estesos al vent m'adono que són uns patricis homosexuals realitzant l'acte més vell del món. Un d'ells m'agafa la mà i em diu que si hi vull participar. Jo li dic que no el conec de res. Llavors ell s'incorpora tot el que pot i em diu:

POETA

"Soc Juan González, el poeta maricón, i aquest és..."

NARRADOR/A

Juan González. Ja saben de qui els parlo, oi? Si no, busquin-lo a Google...

VEU 1

Jo, una mica esparverat, li dic el primer que se m'acudeix: "He vingut només a recollir mostres" i escampo la boira.

Punxant-me amb uns esbarzers accedeixo a la Via Augusta. El dia comença a clarejar. A l'altra banda de la calçada, un agricultor llaura un camp de cereals amb una arada arrossegada per dos esclaus. Em quedo observant-los una bona estona. Quina barbaritat! Penso que allò va contra la dignitat humana i que existeix mètodes més adients per llaurar la terra.

Quan vull acostar-m'hi per ensenyar-los, per Internet, l'últim model de tractor, l'home que llaurava ve corrent cap a mi i s'ajup davant meu.

LLAURADOR

Ho sento, però aquest mes no he pagat el tribut. El guardava per comprar-me uns bous i així alleugerir la pena a aquests esclaus. No tornarà a passar més. L'hi juro, per Júpiter!

VEU 1

I em dona un saquet ple de denaris. Les monedes són una temptació, però no me les puc quedar. Les consignes són ben clares. Quan volia tornar-les a aquell home, ja havia fugit. Més tard, en veure que s'apropava un pidolaire cobert amb una manta i tocant una campaneta li dono el molt preuat saquet. De seguida una multitud de gent s'abalança sobre ell i el deixen nu i estès a la calçada. Al migdia, arribo a les portes de la Imperial Tàrraco. Davant les muralles començo a taral·lejar. (Taral·leja la cançó que segueix)

MURALLAS DE TARRAGONA, DE BERNARDO RÍOS. NOMÉS EL FRAGMENT:

"MURALLAS, MURALLAS DE TARRAGONA, IMPONENTE FORTALEZA, QUE ADEMÁS DE SU BELLEZA, EL ESPÍRITU IMPRESIONA...".

VEU 1

Sense voler, començo a bellugar els malucs. Estic eufòric davant de tanta majestuositat. Tot vibra d'una forma especial. Quan vull entrar, uns guàrdies malcarats em barren l'accés a la ciutat creuant les seves llances.

GUÀRDIA

La contrasenya!

VEU 1

"Vinc del futur".

I a l'instant em deixen passar. Faig mutis pel Fòrum Provincial.

NARRADOR/A

10 de setembre

VEU 2

Avui he estat tot el dia donant voltes per aquestes terrasses que, per cert, no tenen res a veure amb les terrasses, de casa o de bar, que tots coneixem. Aquestes terrasses són tan faraòniques com l'aeroport de Castelló, per entendre'ns, amb els seus

COR DE XAFARDERES

(Diverses veus, cadascuna una paraula, picades)

arcs,
arcades,
absis,
arquitraus,
baluards,
basíliques,
capitells,
columnates,
cornises,
cúpules,
entaulaments,
pilastres...

VEU 2

En fi, una meravella que el temps s'encarregarà de transformar en decrepít patrimoni. I així ho faig saber a uns artesans que belluguen amb dificultats unes columnes de marbre d'uns catorze metres, decorades amb capitells corintis.

NARRADOR/A

"Ep! No us hi capfiqueu tant que, d'aquí a dos mil anys, d'això no en quedarà res."

VEU 2

I els projecto unes imatges de la Tarragona cultural de la nostra era. Bocabadats, deixen caure les columnes i s'hi asseuen al damunt, plorant. Intento donar-los ànims, però veient el capatàs dirigint-se cap a nosaltres amb un fuet a la mà, ho deixo córrer. Quan estic a l'alçada del que avui en dia ve a ser la Rambla Nova, em venen ganes de fer una visita a la mare. Fa temps que no la veig i tinc una mica de mala consciència. De seguida m'adono que encara no ha nascut i això m'alleugereix l'esperit.

NARRADOR/A

11 de setembre

VEU 3

Porto dues nits dormint al costat del Pont del Diable i noto la humitat als ossos. Em vaig oblidar de portar un necesser i no em puc afaitar ni posar-me desodorant. Tothom em mira de fit a fit. Suposo que és perquè no coneixen els mòbils, i per això es miren els uns als altres, per distreure's, o potser perquè noten en mi alguna cosa de superior.

El plànol que porto a l'ordinador del canell em situa al Fòrum de la Colònia, a prop del que ara és el carrer Pons d'Icart. Me'n recordo del Mesón del Vino, que el portaven el José Manuel i el Federico. Les vegades que he passat, o havia passat, o passaré - m'estic fent un embolic! - per allí!

Un rètol em crida l'atenció: "Taverna". No m'ho penso dues vegades i hi entro. Al cap i a la fi soc aquí per analitzar tots els ambients. Llum tènue. A un costat del mostrador, un grup d'homes. Al darrera, un home de llarga barba, panxa ampla i somriure beatífic.

TAVERNER

Què si li ofereix al garant de l'ordre i la llibertat?

VEU 3

Del costat del grup d'ombres sento, en veu baixa

OMBRA

Cabró, assassí!

VEU 3

Però faig com que no ho sento.

Anava a demanar unes patates braves com les que feia la dona del Federico, que estaven per llepar-se'n els dits, però em freno, ja que encara no les havien portat a Europa els conquistadors espanyols. I una de calamars a la romana? Demano un vi. El somriure del taverner s'ha convertit en un signe d'interrogació.

No sé si és aquest xarop calent o el casc que no em deixa transpirar bé, el cas és que m'agafa una urgència intestinal. El

taverner m'assenyala unes cortines on hi ha una trona amb diversos forats. Un vell està assegut en un dels forats. Quan em veu surt petant-se com el Marc Màrquez.

Les antenes del casc se m'arronsen i espero que escampin les flaires. D'una porta del costat sento uns rumors. Trec el cap i veig unes escales que baixen a un celler amb grans botes. Agenollats a terra, uns homes demacrats entonen unes pregaries. En veure'm, desapareixen dintre de les botes. Deu ser una cosa semblant als cristians de les catacumbes. O ves que no siguin això justament, cristians a les catacumbes. Què fort!

Un braç m'estreny el coll per darrera. Em deslligo com puc. Trec l'espasa per defensar-me, però veig que és de plàstic. Collons! Un tropell d'esparracats em persegueix amb intencions no gaire bones. Començo a xisclar. Corro per entre les botes i truco a la URV perquè em teletransportin. Urgentment!

SOROLL DE TECLEJAR UNES TECLES DE MÒBIL

ELS SEGADORS. NOMÉS UN FRAGMENT

CONTESTADOR

Avui, 11 de setembre, diada nacional de Catalunya, les nostres oficines i dependències de teletransportació són tancades. Tornin a trucar demà, si us plau. Gràcies.

RESOL ELS SEGADORS

VEU 3

No recordo res més...

NARRADOR/A

12 de setembre

VEU 1

Estic a les fosques, malferit i tancat en el que sembla un sepulcre o alguna cosa semblant. Sobrevisc a base d'ibuprofens que porto amagats al cinturó.

NARRADOR/A

13 de setembre.

VEU 2

La cosa s'està agreujant. No sé qui soc. Del segle vint-i-u m'arriben veus pel pinganillo.

NARRADOR/A

14 de setembre.

VEU 3

I al tercer dia ressuscito! Quan ja he perdut tota esperança, ressuscito.

Sento una vibració dins meu. Em teletransporten. Em trobo damunt de la taula del rector amb visibles signes de violència.

NARRADOR/A

I aquests són a grans trets els fets que em van succeir.

Amb les mateixes paraules que us els explico a vosaltres, estimat públic que m'escolteu amablement, ho vaig explicar al tribunal davant del qual vaig presentar una denúncia formal contra la URV i el comitè d'investigadors per no tornar-me a temps, abandonant-me a la meva sort. Un tribunal que em va veure en l'estat lamentable en què havia quedat, i que va dictar sentència.

TRIBUNAL

Estudiat el seu cas, aquest jurat decideix desestimar la seva petició. En primer lloc, perquè viatjar al passat entranya perills, que vostè va acceptar en iniciar la missió.

I, en segon lloc, perquè els fets pels quals vostè demana ser indemnitzat han prescrit fa molts anys. Fa vint segles!

SINTONIA FINAL

NARRADOR/A

Fins aquí, un nou Capítol d'Olla barrejada.

Text: Napi

Dramatúrgia: Carles Marquès

És una producció de 'Carrer Major' el programa de les emissores de ràdio de la Xarxa de Comunicació Local al Camp de Tarragona